

РЕШЕНИЕ

№ 6746

гр. София, 17.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **5558** по описа за **2021** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], срещу Решение от 30.03.2021 г. по нахд № 19870/2019 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 114-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-955 от 25.11.2019 г., издадено от зам. председателя на КФН, ръководещ Управление „Надзор на инвестиционната дейност“, относно наложено на [фирма] административно наказание – имуществена санкция в размер на 5000 лева на основание чл.221а, ал.1, пр.2 от ЗППЦК за извършено нарушение на чл.100н, ал.2, във връзка с чл.100г, ал.1, изречение първо, предложение първо от ЗППЦК.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е постановено в нарушение на закона и при съществени процесуални нарушения, както и че наложеното наказание е явно несправедливо. Поддържа се, че приетото от СРС нарушение чрез неразкриване на ГКФО пред КФН е неправилно, доколкото срокът за разкриване на ГКФО за 2018 г. пред надзорния орган изтича на 30.04.2019г. и именно на тази дата в 18:51 часа дружеството е разкрило своя отчет на надзорния орган чрез интернет портала „Х.“ поддържан от [фирма]. С това касаторът счита, че срокът е спазен и дружеството е

изпълнило своето административно задължение. Излагат се съображения, че от свидетелските показания на С. И. З. – М. – актосъставител, същата е установила, че дружеството е представило на 30.04.2019 г. ГКФО, който обаче не е бил с изискуемото съдържание, съгласно чл.100н, ал.5 от ЗППЦК. Сочи се, че липсата, на който и да е от тези реквизити по чл.100н, ал.5 (в редакцията му на ДВ, бр.95/2017г., сила от 01.01.2008г.), във връзка с чл.4 от ЗППЦК, не е равнозначна на липсата за разкриване пред надзорния орган по електронен път на ГКФО за дейността на дружеството, което е различно и самостоятелно административно нарушение по смисъла на чл.100н, ал.2 от ЗППЦК. Излагат се съображения, че видно от писмо с изх. № 8534А/28.03.2019 г. от [фирма] (одитор на [фирма]), всички документи, част от съдържанието на годишния финансов отчет, са представени на надзорния орган 3 дни преди изтичане на законоустановения срок по чл.100н, ал.1 от ЗППЦК (01.04.2019г.). Претендира се отмяна на решението на първоинстанционния съд и постановяване на ново по съществото на правния спор, с което да бъде отменено наказателното постановление.

Ответникът по касацията Комисията за финансов надзор, чрез процесуалния си представител юрк.Г. изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли съда да постанови решение, с което да потвърди решението на Софийския районен съд. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли да се потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Настоящият касационен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази валидността, допустимостта и правилността на обжалвания съдебен акт, намира касационната жалба за неоснователна по следните съображения:

Въз основа на чл.220 АПК съдът възприема правилно установената от СРС фактическа обстановка: [фирма] е публично дружество, вписано под № РГ-05-1582 в регистъра по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗКФН. При документална проверка от служители на КФН е констатирано, че до 30.04.2019 г. публичното дружество не е представило в Комисията годишен консолидиран финансов отчет за дейността на [фирма] за 2018 г., по реда на чл.100т, ал.4 от ЗППЦК, а именно чрез единната система за предоставяне на информация по електронен път, изградена и подържана от КФН – е-Р.. Установено е при проверката на постъпилите в КФН годишни консолидирани финансови отчети за дейността за 2018 г. на хартиен носител и по реда на чл. 100т, ал. 4 от ЗППЦК - чрез единната система за предоставяне на информация по електронен път, че [фирма] е представило на 30. 04. 2019 г. с вх. № 10- 05- 2383 на КФН годишен финансов отчет за дейността си, който обаче не е бил с изискуемото по закон съдържание, тъй като към него не е представен годишен консолидиран финансов отчет на дружеството за 2018г., заверен от регистриран одитор, както и доклад на одитора.

За установеното нарушение на чл. 100н, ал. 2 във връзка с чл. 100 т, ал. 1, изр. първо от Закона за публично предлагане на ценни книжа (ЗППЦК) е съставен АУАН № Р-06-530/21.06.2019г., поставил начало на административнонаказателно производство, приключило с издаване на обжалваното наказателно постановление, с което на основание чл.221а, ал.2, т.1 във вр. с ал.1 от ЗППЦК на [фирма] е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 5000 лева.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че [фирма] е осъществил състава на административното нарушение по чл.100н, ал.2, във връзка с чл.100 т, ал.1, изр. първо от ЗППЦК, за което правилно е ангажирана административно наказателната му отговорност на основание чл.221а, ал.2, т.1, във вр. с ал.1 от ЗППЦК. Обосновал е подробни мотиви по наведените в жалбата възражения, вкл. за липсата на основания за прилагане на хипотезата на чл. 28 от ЗАНН.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

С нормата на чл.100н, ал.2 от ЗППЦК, емитентът, който е задължен да изготвя консолидиран финансов отчет, е задължен да разкрива публично годишния консолидиран финансов отчет за дейността си в срок до 120 дни от завършването на финансовата година, за 2018 г. в срок до 30.04.2019 г. (вторник, работен ден). Съдържанието на ГФО е посочено в чл.100н, ал.4 ЗППЦК и съгласно т.1 включва заверен от регистриран одитор финансов отчет по [Закона за счетоводството](#), както и доклад на одитора. Нормата на чл.100н, ал.5 ЗППЦК (ред. към момента на нарушението) предвижда, че когато емитентът е задължен да изготвя консолидиран финансов отчет, годишният консолидиран отчет за дейността е със съдържанието по ал. 4, т. 1, 2, 4 и 5, т.е. изрично препраща към изискванията на чл.100н, ал.4, т.1 ЗППЦК.

В случая е установено, че на 01.05.2019 г. [фирма] представило в КФН по електронен път годишен консолидиран финансов отчет за дейността си, който обаче не бил с изискуемото по закон съдържание, тъй като към него не бил представен годишен консолидиран финансов отчет на дружеството за 2018 г., заверен от регистриран одитор, както и доклад на одитора. При идентично описание на нарушението в АУАН и НП е прието, че с непредставяне на годишен консолидиран финансов отчет (ГКФО) със съдържанието по чл.100н, ал.5 ЗППЦК, дружеството е нарушило разпоредбите на

чл.100н, ал.2, вр. чл.100т, ал.1, изр.1, предл.1 ЗППЦК – емитентът е длъжен да разкрива публично регулираната информация чрез предоставянето ѝ на комисията. Липсата на която и да е съставна част от ГКФО се приравнява на пълно неизпълнение на задължението по чл.100н, ал.2 ЗППЦК. Не е допусната визираната от касатора неправилна правна квалификация на деянието, описано по напълно идентичен и безпротиворечив начин в АУАН и НП, който не е накърнил правото на защита на уличеното лице да разбере повдигнатото му административно-наказателно обвинение. Твърденията на касатора за противното, описани в т.2 от касационната жалба, не намират законова опора. Цитираните касационни решения на АССГ по адм.д.№ 8515/2017 г. и адм.д.№ 6415/2017 г. оставят в сила решения на СРС, с които са потвърдени НП на КФН за нарушения на чл.100н, ал.2 ЗППЦК, т.е. не са в подкрепа на касационните доводи.

Изводът на първоинстанционния съд, че не са налице предпоставките на закона за приложение на чл.28 от ЗАНН е правилен. В хода на съдебното производство не са установени смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обосновават по-ниска степен на обществена опасност на процесното деяние, в сравнение с други такива от този вид.

При преценката за приложимостта на чл.28 от ЗАНН следва да се съобразят и целите на Закона за публичното предлагане на ценни книжа, така както са определени с чл. 1, ал. 2 от закона - осигуряване защита на инвеститорите в ценни книжа, включително чрез създаване на условия за повишаване на тяхната информираност за капиталовия пазар, създаване на условия за развитието на справедлив, открит и ефективен капиталов пазар, поддържане на стабилността и на общественото доверие в капиталовия пазар. Така описаното нарушение е застрашило обществените отношения, защитени с разпоредбите на чл. чл.100н, ал.2, във връзка с чл.100т, ал.1, изречение първо, предложение първо от Закона за публичното предлагане на ценни книжа. Поради това съдът приема, че извършеното съставлява нарушение, разкриващо типичната обществена опасност за нарушенията от този вид. Наложенията имуществена санкция е в минималния предвиден в закона размер, а именно 5000 лева. Не съставлява основание за приложение на чл.28 ЗАНН забавата при представянето на доклад от регистрирания одитор [фирма], като мотивите на СРС в подкрепа на изложеното не следва да се преповтарят съгласно чл.221, ал.2, изр.2 АПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН.

Всичко това, както и особената знамост на засегнатите обществени отношения, мотивират съдебният състав да сподели становището, че случаят не следва да бъде квалифициран като маловажен, по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

В разпоредбата на чл. 221а, ал. 2, т. 1, предл. 1-во, във вр. с ал. 1 от ЗППЦК за юридическо лице е предвидено административно наказание имуществена санкция в размер от 5000 до 50 000 лв. На [фирма] е наложено наказание в размер на минимума, предвиден в закона, поради което същата не може да бъде коригирана. В заключение, настоящият касационен състав намира, че районният съд, като е потвърдил обжалваното НП, е постановил правилно съдебното решение. Поради което, като такова, същото следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е неоснователна, с оглед на което и предвид разпоредбата на чл. 63д, ал. 5, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на процесуалния представител на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен Съд С. – град,
XVIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 26.03.2021г. по нахд № 19870/2019г. по описа на СРС,
Наказателно отделение, 114 състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Комисия за финансов надзор, сумата в размер на
80 /осемдесет/ лв., съдебно-деловодни разноски в размер на юрисконсултско
възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.